

Karakó, 1908. augusztus 20. – Budapest, 1973. november 21.

Apja Budapesten, a MÁV-nál kapott munkát; vasúti munkás, később raktáros, majd segédtsízt lett. A középiskolát az újpesti Munkácsy Mihály Gimnáziumban, egyetemi tanulmányait a Királyi Magyar Pázmány Péter Tudományegyetem Bölcsészettudományi Karán, magyar nyelv és irodalom–latin szakon végezte. Egyetemistaként kapcsolatba került a hallgatók kommunista mozgalmával, 1932-ben maga is tagja lett a KMP-nek. Röplapok terjesztése miatt még ebben az évben letartóztatták, négy hónapot töltött vizsgálati fogságban. 1931–1932-ben álneveken szerkesztője volt a Virradat (később Szabadon) című egyetemi lapnak. Tudományos és publicisztikai tevékenysége mellett óraadással biztosította a megélhetését. 1936–1937 utáni írásaival a népfretpolitika ideológiai megalapozását kívánta szolgálni Cikkei, tanulmányai a Gondolat, a Népszava, a Kelet Népe és a Szabad Szó hasábjain jelentek meg. 1938. decemberben néhány napra a tolonházba került. 1941-ben pártmegbízatást kapott a függetlenségi eszme népszerűsítésére. A második világháború alatt bekapcsolódott a függetlenségi és népfretpmozgalomba. A 400 év küzdelem az önálló Magyarországért című műve 1943. évi megjelenése után újra letartóztatták, bíróság elé állították. 1944. októbertől részt vett az újpesti ellenállási mozgalomban. 1945. április 2-án a Magyar Kommunista Párt képviselőében beválasztották az Ideiglenes Nemzetgyűlésbe. Az 1945. november 4-i nemzetgyűlési választásokon, 1947. augusztus 31-én az MKP országos listáján ismét mandátumhoz jutott. 1949. május 15-én a Magyar Függetlenségi Népfretp országos listáján lett a törvényhozás tagja. 1945–1948-ban Újpest megyei jogú város képviselő-testületének a tagja. 1945–1947-ben a Szabad Újpest című lap szerkesztője. 1946-tól 1953 végéig a Társadalmi Szemle felelős szerkesztője, emellett 1947 őszétől az MKP, illetve MDP KV Agitációs és Propagandaosztálya köznevelési részlegét is vezette, 1949-től osztályvezető-helyettes volt. Tagja volt a Magyar Természettudományi Társulat elnökségének, az Országos Szabadművelődési Tanácsnak és a centenáriumi Petőfi-emlékbizottságnak. A Rajk-per követően letartóztatták az öccsét, ezután visszavonult az aktív parlamenti és pártpolitikától, és elsősorban elméleti munkásságot folytatott. 1954-től 1961-ig a Tudományos Ismeretterjesztő Társulat főtitkára. Ugyancsak 1954-től haláláig az Eötvös Loránd Tudományegyetem egyetemi tanára, 1957-ben a tudományos szocializmus szak kialakítója, a tanszék első vezetője. 1955-ben a történettudományok doktora tudományos fokozatot szerzett. 1956. november 22-én egy írásos feljegyzésben összefoglalta az október-novemberi eseményekkel kapcsolatos nézeteit s eljuttatta azt a pártvezetésnek; Kádár 1957. február elején nyilvánosan megbírálta. Oktatásszervezési és tanári munkája mellett továbbra is elsősorban elméleti műveket írt, amelyekben az 1918–1919-es forradalmak és a magyar munkásmozgalom történetével, illetve a szocialista hazafiság és az internacionalizmus problémáival foglalkozott. Élete végén a Hazafias Népfretp Országos Tanácsának is a tagja volt, az elméleti munkaközösség vezetője.